

دینا تخصصی ترین سایت مشاوره حقوقی

رای دادگاه

در خصوص دادخواست آقای فرزند بطرفیت خانم فرزند
..... دایر بر صدور حکم سلب حضانت خوانده نسبت به نوه‌های خواهان به نام‌های «.....»
متولد ۱۳۹۳/۰۱/۲۷ و ۲- «.....» متولد ۱۳۹۴/۰۹/۱۹ و صدور حکم حضانت به خواهان که قسمت اخیر
خواسته توسط خواهان در جلسه اول دادرسی مورخه ۱۴۰۰/۰۱/۲۲ به واگذاری حضانت نوه‌های پسری تغییر یافته است.
به این شرح که خواهان پدر بزرگ پدری اطفال یاد شده می‌باشد و خوانده که عروس خواهان بوده از پسر خواهان آقای
..... طلاق گرفته است و با وجود واگذاری حضانت به ایشان، از انجام تکالیف قانونی خود امتناع می‌نماید
و کودکان را به امان خدا رها ساخته است و به جهت عدم توجه خوانده به تکلیف شرعی و قانونی و متواری بودن پدر
اطفال، خواهان از زمان طلاق، نگهداری نوه‌هایش را برعهده گرفته است. کودکان یاد شده نیز در جلسه دادرسی حاضر
شده و ضمن تایید اظهارات پدر بزرگ خود بر عدم مسئولیت‌پذیری ابویین خود و نگهداری خود توسط پدر بزرگشان، تمایل
خود مبنی بر ادامه زندگی نزد خواهان را بیان نمودند. خوانده به رغم ابلاغ قانونی اخطاریه‌اش، از طریق سامانه الکترونیکی
ثنا، در جلسه دادرسی این دادگاه حاضر نشده و ایراد و دفاعی از سوی به عمل نیامده است؛ با عنایت به 1- اظهارات خواهان
و عدم دفاع خوانده، 2- اظهارات فرزندان مشترک که صریحاً علاقه خود به پدر بزرگشان را ابراز داشته‌اند. 3- بی‌توجهی
ابویین اطفال به تکالیف قانونی خود در حضانت و نگهداری فرزندان مشترک، 4- اینکه در قانون حمایت خانواده مصوب
۱۳۹۱/۱۲/۰۱، در مواد متعدد از جمله مواد ۴۱ و ۴۲ این قانون، در کنار «حضانت» از عبارت «نگهداری» نیز استعمال
شده است که با عنایت به قبیح بودن استعمال عبارات مترادف در قوانین موضوعه و با فرض حکمت مقنن، این عبارت
دارای مفهوم علیحده می‌باشد و منصرف از حضانت می‌باشد که به نظر می‌رسد نگهداری مربوط به مواردی است که یا

دینا تخصصی ترین سایت مشاوره حقوقی

شخصی غیر از ابوبین متقاضی نگهداری طفل باشد زیرا وفق ماده ۱۱۶۸ قانون مدنی، حضانت حق و تکلیف ابوبین است و با نوجوان و یا کودکی که به سن قانونی و شرعی بلوغ رسیده است ولی عرفاً و عقلاً کودک یا نوجوان محسوب می شود و نیاز به نگهداری ابوبین یا ثالث دارد زیرا اولاً در کلیه اسناد بین المللی از جمله کنوانسیون حقوق کودک مصوب ۲۳ نوامبر که طبق ماده واحده قانون اجازه الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به کنوانسیون مزبور، در مورخه ۱۳۷۲/۱۲/۰۱ به تصویب مجلس شورای اسلامی رسیده است و به استناد ماده ۹ قانون مدنی، در حکم قوانین داخلی است، اشخاص کمتر از ۱۸ سال کودک محسوب می شوند و طبق ماده ۳ کنوانسیون مزبور، در تمام اقدامات مربوط به کودکان که توسط مؤسسات رفاه اجتماعی عمومی و یا خصوصی، دادگاه ها، مقامات اجرایی، یا ارگان های حقوقی انجام می شود، منافع کودک از اهم ملاحظات می باشد و اینکه طبق ماده ۱۸ کنوانسیون یاد شده، اساسی ترین مسئله، حفظ منافع عالیله کودک است. ثانیاً طبق صراحت ماده ۴۵ قانون حمایت خانواده مصوب ۱۳۹۱/۱۲/۰۱، رعایت غبطه و مصلحت کودکان و نوجوانان در کلیه تصمیمات دادگاه ها و مقامات اجرایی الزامی است که از این ماده قانونی علاوه بر لزوم توجه به رعایت غبطه و مصلحت این اشخاص که حتی بر توافقات طرفین نیز ارجحیت دارد، قید کلمه نوجوان که عرفاً اشخاص بالغ کمتر از ۱۸ سال را شامل می شود، این امر نیز استنباط می شود که نظر مقنن تعیین تکلیف در خصوص وضعیت نوجوانان نیز می باشد و دادگاه خانواده نمی تواند در خصوص نگهداری کودکانی که والدین ایشان، از انجام تکالیف قانونی خود سر باز می زنند، بی توجه باشد به ویژه اینکه در ثبت نام مدارس، اخذ دفترچه بیمه، حق مطالبه نفقه و سایر امور اداری و قضایی نیاز به حکم حضانت و یا نگهداری وجود دارد تا عهده دار امور جسمی و روانی این قبیل اشخاص مشخص باشد. ثالثاً از ملاک ماده ۹ قانون حمایت از کودکان و نوجوانان بی سرپرست و بد سرپرست مصوب ۱۳۹۲/۰۶/۳۱، که افراد بالغ زیر شانزده سال را کودک و نوجوان تلقی نموده و سرپرستی آنان را شایسته واگذاری به اشخاص ذیصلاح دانسته است، می توان به اراده مقنن برای

دینا تخصصی ترین سایت مشاوره حقوقی

تعیین تکلیف وضعیت سرپرستی و نگهداری اطفال و نوجوانان پی برد که امری علیحده از حضانت، ولایت قهری و قیمومیت می باشد. 5- با عنایت به اینکه خوانده هیچگونه دلیل و مدرکی که دال بر سلب حضانت و نگهداری خواهان تلقی شود، به دادگاه ارائه ننموده اند و 6- اینکه مقنن در ماده ۱۱۷۳ قانون مدنی مصوب اصلاحی ۱۳۷۶/۸/۱۱ با آوردن عبارت «از مصادیق» اراده خود مبنی بر تمثیلی بودن موارد ۵ گانه ذکر شده در خصوص عدم مواظبت و یا انحطاط اخلاقی را بیان نموده و این موارد حصری نمی باشد و بی توجهی زوج به نیازهای روحی و روانی و عاطفی کودکان نیز در شرایط فعلی می تواند از مصادیق عدم مواظبت طفل تلقی گردد، فلذا، با وصف و استدلال های ذکر شده، ضمن مخالفت با عقیده مشورتی قاضی ارجمند مشاوران دادگاه خانواده در خصوص عدم پذیرش خواسته خواهان، دعوی خواهان به نظر دادگاه وارد تشخیص داده می شود، بنابراین، به استناد مواد یاد شده و نیز مواد ۱، ۴ و ۲۹ حمایت خانواده مصوب ۱۳۹۱/۱۲/۰۱ و مواد ۵۱۵ و ۵۱۹ قانون آئین دادرسی مدنی مصوب ۱۳۷۹/۰۱/۲۱، حکم بر سلب حضانت خوانده (مادر اطفال) نسبت به اطفال صدر الذکر و اگذاری نگهداری کودکان مزبور به خواهان (پدر بزرگ پدري اطفال) تا سن قانون رشد و یا اتخاذ تصمیم قضایی دیگر، صادر و اعلام می گردد. رای صادره غیابی و طرف بیست روز از تاریخ ابلاغ قابل وخواهی از سوی خوانده در این دادگاه بوده و سپس طرف بیست روز از تاریخ انقضای مهلت وخواهی، قابل تجدیدنظرخواهی در محاکم ارجمند تجدیدنظر استان آذربایجان غربی می باشد.

میرحیدر میر تقی زاده

رئیس شعبه سوم دادگاه خانواده خوی